םמ.

להלן משומד], ג) בכורות דף ל., ד) בס"א: דמשומד, וכ"ה וכן להלן, ו) נע"ש דהתם איתא אע"פ שנשי לדוחים הו מתייראות מן הפרושים ולכן . ל"ל כדאשכחו ביומא פרה א' דף יט: דשם איתא בלשון הן, ז) בס"א: אע"פ שלדוחות הו מתיראות.

הנהות הב"ח

(מ) גמ' אימא עד שלא יצא מנות: (ב) שות הכוח ודרא ד"ה הולים וכו׳ מינו כעו"ג ר"ם יסוכים זכו יסים כפי ג (ועוד מדפליגי) תא"מ ונ"ב ס"א ומדפליגי: (ד"ה כיון וכו' טבעת של עץ שחותמה ממין אחר: (ס) בא"ד וכן משמע כמועד קטן דמדמה: (ו) בא"ד ולא שייך למגזר באיש דילמא שליף:

מוסף רש"י

מי שנתן רשותו. לכני חלר מפני ששכח ולא עירב ולאחר שביטל הוליא מביתו לחלר, אוסר. על בני חלר לרשותיה שקליה . (לעיל סח:).

רבינו חננאל יהתנן מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי ר' מאיר. ודחי רב יוסף תני במתניתא אינו אוסר דברי ר' מאיר. ופירק אביי פירוק אחר, ואמר מתניתא בשלא החזיהו . בני המבוי במבוי, לפיכך אע"ג דביטל רשותו (ו)אם הוציא אוסר. אבל המבטל והחזיקו במבוי אע״פ שהוציא אחר כך לא אסר. כדתניא אם עד שלא נתן רשותו והוציא ביז בשוגג ביז במזיד מאיר. אומר בשוגג (לבטל) יכול אומו בשוגג (לבטל) [לבטל], אבל אם הוציא במזיד לאסור עליהן אין יכול לבטל. מי שנתז ישונו וווציא (אווו) בין שוגג בין מזיד אוסר דברי ר' מאיר. ר' אומר מזיד אוסר שוגג אינו אוסר. במה דברים אמורים בשלא ב בשיא החזיקו בני המבוי במבוי, אבל אם הוציאו הכלים שלהם והחזיקו בני המבוי במבוי, אע״פ שהוציא הוא כין בשוגג בין במזיד אין (אוסרין) [אוסר]. אמר מר רבי יהוד׳ אומרה בלשון אחרת צורכיכם ועשו מזווו וכס. במבוי עד שלא תחשך . עליכם אלמא גוי ייאסר הוא. ואיז ביטול רשות שישכיר. והא אנן תנן במתני׳ עד שלא יוציא

איוהו ישראל מומר. דחשבינן ליה

מומר לכל מילי: ר' מאיר ורבנן

במס׳ בכורות בפר׳ עד כמה (דף ל:):

אימא אינו אוסר. לר"מ: והסניא. בניחותא: עד שלא נסו כו'. אישראל שלא עירב קאי: יכול לבטל. אע"ג דמומרי הוא לחלל שבת יכול לבטל: במויד אין יכול לבטל. קסבר ר' יהודה מחלל שבת אין

יכול לבטל בלא שכירות: אוסר. דהדר שקליה לרשותיה ובשוגג נמי קנסו שוגג אטו מזיד: במה דברים אמורים. ר"מ קאמר לה דאילו ר' יהודה ללישנא דמתני׳ קאמר דלא מהניא חזקה וללישנא דברייתא דקאמר ר' יהודה עד שלא תחשך טעמא לאו משום דלא מהניא חוקה הוא אלא משום דקסבר הרי הוא כעובד כוכבים וגבי ישראל שביטל איכא למימר דאפי׳ לר׳ יהודה מהניא בשוגג יכול לבמל במזיד אינו יכול לבמל חזקה ובמה דברים אמורים דברי הכל הוא: והא אנן פנן. לר' יהודה מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד עד שלא יוליא אלמא מהני ביטול כל אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר א במזיד כמה דלא הדר ביה ובחזחה הוא אוסר בשוגג אינו אוסר במה דברים אמורים דפליג דקסבר לא מהניא: ואיבעים בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו אימא. מתני׳ דמשמע לדוקי מבטל בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אינו במומר לחלל בלנעא: גילוי פנים. אוםר: אמר מר ר' יהודה אומר בלשון אחרת חלוף: מומר הוי. בתמיה וכי משום מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך גילוי פנים חשיב ליה מומר: מומר בגילוי פנים. בפרהסיא: כר' יהודה. ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אנן עד דלר"מ מומר לחלל שבת בפרהסיא שלא יוציא תנן אִימא עד שלא יוציא היום מדנול: במומרסה דמדושה נודנוה ואיבעית אימא לא קשיא כאן במומר 🌣 לחלל שחותמה ממין אחר ואמרי' במסכת שבתות בצנעא כאן במומר לחלל שבתות שבת (דף נט:) היא של אלמוג וחותמה בפרהםיא כמאן אזלא הא דתניא מומר וגילוי של מתכת אסור לנאת בה. חומרתא פנים הרי זה אינו מכמל רשות גילוי פנים חותם. מדושא לא אתפרש. ובדקתי במס׳ שבת ולה נשנית שם לענין שבת הלה מומר הוי אלא מומר בגילוי פנים אינו יכול לבמל רשות כמאן כר' יהודה ההוא לענין טומאה ואומר אני חומרתא דמדושה קשר של בושם החד ממיני ים דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר' 😉 הבשמים וכי האי גוונא אמרי׳ בשבת יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבמל (דף סב.) דאין יולאין בחומרתא רשות לר' יהודה אמר רב הונא איזהו דפילון וחייב עליו חטחת משום ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהםיא דמשאוי הוא ואינו תכשיט אדם: א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר ^a חשור כגון וה. שמחלל שבת בלנעה:

הוציא בין בשוגג בין במויד יכול לבמל. פירש נקונט׳ אע״ג דמומר ס הוא לחלל שבת יכול לבטל ר' יהודה אומר והתנן 6 מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לבמל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר

משום מומר לריך לומר דבפרהסיא קאמר כדמסיק דדוקא בפרהסיא לר׳ יהודה אינו יכול לבטל רשות ואפ״ה לר"מ מבטל רשות ובסמוך נמי דקאמר מומר בגילוי פנים אינו מבטל רשות כמאן כר' יהודה פירש בקונט' דלר"מ במומר לחלל שבת בפרהסיא מבטל ותימה דבמתני׳ קתני לדוקי הרי הוא כנכרי כדמסיק לעיל ומשמע בריש פירקין דרישה דמתני' ר"מ וי"ל דודאי כולה מתניתא עד ר' יהודה ר"מ התני לה כדמסיים בה בברייתא לברי ר"מ דר"מ שונה דברי רבותיו דברי חכמים ודברי ר"ג ואפשר דסבר

והא תנן מי שנתן רשות בו'. הא דפריך אברייתא טפי מאמתני׳

במזיד אינו יכול לבטל קסבר מומר

לחלל שבת אינו יכול לבטל בלא

שכירות ומדתולה טעם בקונטרם

משום דבברייתא מסיים בה דברי ר"מ:

כר"ג דאמר לדוקי אינו כנכרי (ג) ועוד מדפליגי ר"מ ור' יהודה אליבא דר"ג משמע נמי דכר"ג סבירא ליה ומיהו לא משמע כלל לפרש ברייתא זו מטעם מומר חדא דלמה ליה למנקט הוליא הוה ליה למימר שחילל שבת בכל מלחכה שחילל ועוד דמשמע דמשום דהוליה בשבת זו דקתני עד שלא נתן רשותו הוליא ועוד דמשמע סתם הוליא בכל ענין בין בלנעא בין בפרהסיה כמו מי שנתן רשותו והוליה דסיפה ומפרש ר"י דהכה לאו מטעם מומר קאמר דמומר לא שייך אלא באדם הרגיל לחלל שבתות ואינו נזהר כלל אבל הכא לא ברגיל איירי אלא שבמקרה בעלמא אירע כך שהוליא שהיה דחוק לפי שעה ואם בשבת שעברה עשה כן אפי׳ במזיד לא היה מזיק כלום אפי׳ לר׳ יהודה דלאו מומר הוא כדפירשתי אלא דוקא בשבת זו דמאחר שהחזיק ברשותו

אינו יכול לבטל כמו החזיק אחר ביטול דאין יכול עוד לבטל ור"מ סבר דיכול לבטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הנחינה לא החזיק: באובר החלד שבתות בפרהםיא. לפירוש הקונט׳ שהוליא במזיד דלעיל חשיב מומר אפי׳ במילי דרבנן וכן משמע מדלא משני הא והא בפרהסיא הא בדאורייתא הא בדרבנן ותימה דהא סתם לדוקי אינו נזהר כלל במילי דרבנן אפי׳ בפרהסיא וכותים נמי שהיו מבטלים ונותנים רשות קודם שגזרו עליהם ר' אמי ור' אסי בפ"ק דחולין (דף ו:) הא סתם כותים אינם מאמינים בדברי חכמים ואפי׳ בפרהסיא ולא מזדהרי וי"ל שרגילים הם ליזהר לפי שיראים מחכמים כדאשכחן בנדה פרק בנות כותים ודף לג: 0) אע"פ שלדוקים אנו 0 מתיראין אנו מפני הפרושים: ברון דחזיה לד' יהודה גשיאה כסייה. וא"מ והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק נחומרתא דמדושא לדאמרי׳ במועד קטן בפרק מי שהפך (דף יב:) ותירץ ר"ח דהאי גברא דהכא נפק ברשות הרבים והתם בחלר ותימה אפי' בחלר משמע התם דאסור דקאמר על ר' אמי

לדבר א' חשור לכל התורה כולה אפי' בא'

מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבגן האמרי

י חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה

דאיקפד מאי טעמא איקפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והטמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין בחלר ואמר עלה דההיא ברייתא בסוף פרק כירה (שבת דף מו:) אמר עולא מאי טעמא הואיל ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דאסור להתקשט בהם בחלר דלא חזו בשבת ואפ״ה שרי ללורך גופו וללורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליו אע״פ שמלאכתו לאיסור כדאמר בפרק במה אשה (שם דף סד:) כל מקום שאסרו חכמים ללאת בו לרה״ר אסור ללאת בו לחלר חוץ מכבול ופאה נכרית ואור״י דודאי שירים וממים וטבעות אסור להתקשט בהם בחצר שמא יצא בהן לרה"ר וברשות הרבים אסור דילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אבל חומרתא דמדושא אינו מכשיט כלל ואפי׳ הוליאה באלבעו לחלר ליכא איסור משום חכשיט דלאו מכשיט הוא אלא איסור טלטול בעלמא הוא דאיכא כלשון ראשון שפירש בקונט׳ טבעת (ד) שחוחמה ממין אחר ולא כלשון ב׳ שפירש קשר של בשמים וכן (ס) במועד קטן (דף יב:) דמדמה להו לשירים ונזמים וטבעות ור' יהודה נשיאה לצורך גופו ולצורך מקומו אפקינהו כגון לטייל בהם את התינוק או שאר עניינים ומשום הכי קאמר מ"ט איקפד דאיסור טלטול ליכא שהרי יש עליה תורת כלי כדתניא השירים והנזמים שהם כשאר כלים שמלאכתן לאיסור שניטלין לצורך גופן וכיון דאיסור טלטול ליכא איסור תכשיט פשיטא דליכא דאינו עשוי לתכשיט אלא כמו עך בעלמא שעשוי לחתום בה חותמות ור״ת מפרש דתרוייהו נפקי לרה"ר ר' יהודה נשיאה באלבעותיו וההוא גברא בקומלו ואם היה מותר לטלטל היה יכול להתקשט בו לרה"ר שתכשיט הוא ולא שייך למגזר באיש (1) שליף ומחוי לכך לא הולרך להביא ראיה אלא על הטלטול דלא חשיב כחחיכה של מחכת או של עץ דעלמא ומיהו קשה לר"י דוה היה יכול לדקדק מן מתני׳ דפ׳ במה אשה יולאה (שבת דף מ.) דתנן בטבעת שאין עליה חותם לא תלא ואם ילאה אינה חייבת חטאת ש"מ דחשיב ראויות לתכשיט ועוד דלישנא דנפק לא משמע בקומנו:

אר בר"מ אפי׳ בא' מכל איסורין גמי. וה"ג תניא בהדיא בבכורות בפ׳ עד כמה (ד'ג) נחשד לדבר אחד נחשד לכל התורה כולה דברי ר"מ ותימה דבפ׳ זה בורר (סנהדרין דף ס.) גבי פלוגתא דאביי ורבא דאוכל נבלות להכעים ורבא אמר כשר בעי לאוקומי רבא כר׳ יוסי דאמר החם בדיני

רב ניסים גאון

בא א מיי׳ פ״ב מהלכות עירובין הלכה ו סמג

עשיו דרבנו א טוש"ע או"ח

סי׳ שפא סעיף א: ב [מיי׳ פ״י מהל׳ משכב

ומושב הל' ט טוש"ע י"ד

:סי׳ קיט סעי׳ דן

כמאז אי כר' מאיר דאמר משומד לדבר אחד הוי אפילו אחד מכל איסוריז , שבתורה נמי. ואי כרכנן הא אמרי חשוד אחד לא נחשד לכל התורה. הא דר' מאיר התורה. הא דר׳ מאיר משכחת לה בתוספתא דמאי. דתניא עם הארץ ומאי, ווניא עם וואון שקיבל עליו כל דברי חבירות ונחשד על דבר אחד. נחשד על כולם אווו, נוושו על כולם דברי ר' מאיר. ואיתה להא ברייתא בגמ' דבכורות בפרק עד כמה ישראל בפוק עו כנוו ישואל חייבין להטפל בבכור. ודברי חכמים עד דהוי משומד לע"ז. איתנהו נמי בתוספתא בכורות (פ"ג) דתניא חשוד חשוד על כל המצות ולא למפרע שבתורה. אלא מיכן ולהבא שנא׳ למז היום אשר צוה ה׳

רבינו חננאל (המשך) גוי הוא ובביטול סגי ליה. אלא אם יוציא ופרקינן מאי שלא יוציא דקתני במתני׳ שלא יוציא י אוים. ב-ייני היום, כר' יהוד' דקתני עד שלא תחשך. איבעית אימא לא קשיא הא דקתני ר׳ יהודה הצדוקי מבטל אלא הרי הוא כגוי [ב]מחלל שבתות כגרי (בןמחלל שבוחת בפרהסיא. והאי במשומד מחלל שבתות בצינעא. והא דתניא משומד בגלוי פנים אינו מבטל רשותו יהוד׳. ההוא משומד דנפק בחומרתא דמדושא. ןפירוש טבעת כדגרסינן בגמ' בפרק מי ר׳ יהודה נשיאה נפק בחומרתא דמדושא]^(†), איקפד ר' אמי. אמר רב יוסף מאי טעמא איקפד. המטלטלים בחצר. וזה המשומד נפיק בה בשבת ברשות הרבים, דחזייה לר׳ יהוד׳ נשיאה כחייה להאי כלומר נתבייש ממנו. אמר כגון זה שאינו מחלל . שבת בגילוי פנים יכול לבטל רשות לר׳ יהודה. אמר רב הונא איזהו ישראל משומד זה המחלל שבת בפרהסיא. וא"ל רב נחמן אי לר' מאיר, אפילו ערר על אחת על אחת המצוות שבתורה משומד הוי. אי לרכנז

א) הושלם ע"פ הערוך ערך חמר. ור' גם בתום' ד"ה כיוו שהביאו ענין זה בשם ר״ח.